

Komşuluk

– berberce · 29 Haziran 2025

Bugün ne yazayım derken aklıma komşuluklar geldi,yeni konu değil ama olsun,hepsini seviyorum ve isimlerini ne olur ne olmaz diyerek değiştiriyorum.

Mahallemizin adı Gül Sokak'tı ama içine girince dikenlerinden kaçamazdın. Çünkü burada komşu komşunun ya malındaydı gözü, ya da... Hatta bazıları, ikisini birden yapıp, üstüne çay da içerdi. Birinin kız bebeği olur "erkek adamın erkek evladı olur," birisi araba alırdı "bunca parayı nerden buldu?"; birisinin oğlu memurluğu kazanır "kesin torpili vardır", birisinin kızı kaçır "annesine çekmiştir," birisi hastalanır "yediği kul hakkındandır," birisi işten çıkar "babası gibi haylaz," gibi ardı arkası kesilmeyen dedikodular, çekememeler,kıskançlıklar ve rekabetler...

Mesela bizim Meryem Abla... Kapısının önündeki üç basamaklı merdivene oturur, eline yelpazesini alır, kendini serinletir gibi yapar ama aslında sağda kim kavun aldı, solda kim oğlunu işe soktu, yukarıdan kim kayınvalidesinden miras bekliyor hepsini bilir. Derler ki, Meryem Abla bir gün Ankara Valiliği'nde işe başvursa,mahallede üç polis işsiz kalır.

Bir de Sadık Amca var. Emekli öğretmen... Sabah ezanıyla kalkar, çöp bidonlarının başında nöbet tutar. Kimin evinden ne çöpe gitmiş, hangi komşu gece neler yemiş içmiş, hangi torba ağır, hangisi hafif hepsini hesap eder. Geçen ay, Hatice Teyze'nin çöpünden çıkan pizzayı görünce, "Demek öyle!" diyerek evine kapanmıştı. Sonrasında Hatice Teyze'nin evine misafirliğe gidip pizza tarifini alması da ayrı mevzu. Ona göre atılan çöpler,atan kişilerin kalitesini ve beslenme düzeyini gösteriyordu.

Mahallede biri ev alacak olur, Meryem Abla anında bilir. Biri evlenecek olur, Sadık Amca rüyasında görür. Dedikodunun wifi'si, sokaktan sokağa kesintisiz çeker ama mahallede sadece bu iki kişi yok,onlara bilgi alıp götürən gelinleri ve diğer mahalle sakinleri de var yani "sessiz kahramanlar."

Ama en beteri, bunların hepsi kendi aralarında da birbirini gözetlerdi. Meryem Abla birini izlerken, Halime Abla da onu izler. Halime Abla'nın kapısının arkasında küçük bir delik vardı, "Nazar boncuğu" derdi ama o delikten kimin geçtiğini öyle güzel seçerdi ki, bir gün belediye zabıtası yanlışlıkla posta kutusuna bakınca, "Sen kimin evini kesiyorsun evladım?" diye çıkmıştı.

Bu mahallede biri işsiz kaldı mı, üç gün susulur, dördüncü gün "Çok kibirliydi zaten, derdi vardı belli," denirdi. Birinin eşi eve çiçekle geldi mi, "Kesin halt yemiştir, çoluklu çocuklu bir kadının çiçekle böceklerle ne işi olur." diye fısıldanırdı.

Ama yine de bu mahalle çok tuhaftı... Hangi evde kavga gürültü olsa, beş dakika sonra herkes kapıya

dayanırdı. “Yavrum bir şey mi oldu, bak ben sana limonata getirdim,” diye başlayıp, içeride neler döndüyse tek tek öğrenmeden çıkmazlardı.

Öyle ya haber toplamak için ortama uymak hem mubahtı hem de iş etiği.

Kimse birbirini sevmezdi ama herkes birbirine lazımdı. Çünkü biri tencereyi taşırdığında, ilk yetişen yine komşusu olurdu. Birinin çocuğu hasta olsa, gece yarısı ilaç arayan yine o dedikoducu komşular olurdu. Herkes birbirinin casusuydu ama aynı zamanda asayişiydi de... Kendi halinde yaşasan, yalnız ölür, kimse de haberini almazdı. O yüzden insanlar ne zaman sokağa çıksa, göz ucuyla birbirine bakar, “N’apıyor bu?” diye içinden geçirir, sonra da eve gidip çay demlerdi.

Bana da:

“Komşu komşunun casusudur ama mecbur olduğunda da can simididir.” demek düşüyor.